

Sygn. akt **IC 993/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Rafał Wagner
Protokolant:	sekr. sądowy Piotr Brodowski

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z siedzibą w W.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę 5.534.880,18 zł

I. zasądza od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z siedzibą w W. kwotę 5.534.880,18 (pięć milionów pięćset trzydzieści cztery tysiące osiemset osiemdziesiąt 18/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z siedzibą w W. kwotę 114.400 (sto czternaście tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **IC 993/16**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 września 2016 r. skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. (**G., Gwarant**) powód Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z siedzibą w W. (**ARiMR, Beneficjent**) domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 5.534.880,18 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 28 lutego 2016 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew – k. 4-8)

W odpowiedzi na pozew z dnia 16 grudnia 2016 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości z uwagi na jego całkowitą bezzasadność, a także o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew – k. 101-114)

W dalszym toku postępowania stanowisko stron nie uległo zmianie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 sierpnia 2014 r. pozwany zawarł z Grupą (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. (**(...) K., Wnioskodawca**) umowę zlecenia udzielenia gwarancji ubezpieczeniowej zwrotu zaliczki nr (...)(**Gwarancja**). Zgodnie z treścią ww. umowy zlecenia pozwany zobowiązał się udzielić na rzecz ARiMR gwarancji ubezpieczeniowej zabezpieczającej roszczenia (...) K. z tytułu zaliczki przeznaczonej na realizację operacji (...) w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013. Tym samym, pozwany wystawił na zlecenie (...) K. ubezpieczeniową gwarancję zwrotu zaliczki nr (...) na maksymalną kwotę gwarantowaną 5.534.880,18 zł (pięć milionów pięćset trzydzieści cztery tysiące osiemset osiemdziesiąt złotych i osiemnaście groszy). Beneficjentem gwarancji był ARiMR. W dniu 24 lipca 2015 r. zawarty został Aneks nr (...) do ww. umowy gwarancji, przedłużający termin obowiązywania umowy gwarancji do dnia 31 stycznia 2016 r.

(dowód: umowa zlecenia udzielenia gwarancji ubezpieczeniowej zwrotu zaliczki Nr (...)- k. 129-131; gwarancja nr (...)- k. 143-144; aneks nr (...) do gwarancji ubezpieczeniowej zwrotu zaliczki nr (...)z dnia 7 sierpnia 2014 r. – k. 145)

Na zabezpieczenie wszelkich roszczeń gwaranta w stosunku do (...) K. mogących powstać w związku ze spełnieniem żądań ARiMR z tytułu gwarancji udzielonej na podstawie umowy zlecenia udzielenia gwarancji ubezpieczeniowej zwrotu zaliczki nr (...) z dnia 7 sierpnia 2014 r. ustanowiona została hipoteka umowna łączna do kwoty 8.000.000 zł na prawie własności nieruchomości, dla których Sąd Rejonowy w Żywcu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgi wieczyste nr (...).

(dowód: akt notarialny z dnia 7 sierpnia 2014 r., rep. (...) – k. 132-139)

W dniu 8 sierpnia 2014 r. pomiędzy powodem ARiMR, a (...) K. zawarta została umowa przyznania pomocy nr (...)- (...)- (...) na realizację operacji w ramach (...) „Poprawa konkurencyjności sektora rolnego i leśnego” oraz działania „Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (**Umowa**).

(dowód: umowa przyznania pomocy nr (...)- (...)- (...) z dnia 8 sierpnia 2014 r. – k. 12-40)

Na podstawie § 4 ust. 3 przedmiotowej umowy powód w dniu 15 września 2014 r. dokonał wypłaty zaliczki na rzecz (...) K. w kwocie 5.031.709,25 zł (pięć milionów trzydzieści jeden tysięcy siedemset dziewięć złotych i dwadzieścia pięć groszy).

(dowód: § 4 ust. 3 umowy przyznania pomocy nr (...)- (...)- (...) z dnia 8 sierpnia 2014 r. – k. 16)

Zgodnie z § 7 ust. 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 4 ww. umowy (...) K. zobowiązana była do złożenia wniosku o płatność ostateczną po zakończeniu realizacji operacji w terminie od dnia 15 czerwca 2015 r. do dnia 25 czerwca 2015 r., lecz nie później niż do dnia 30 czerwca 2015 r.

(dowód: § 7 ust. 1 umowy przyznania pomocy nr (...)- (...)- (...) z dnia 8 sierpnia 2014 r. – k. 23; § 9 ust. 1 pkt 4 umowy przyznania pomocy nr (...)- (...)- (...) z dnia 8 sierpnia 2014 r. – k. 26)

Jednocześnie, w myśl § 9 ust. 2 umowy, rozliczenie zaliczki pobranej przez (...) K. miało nastąpić poprzez pomniejszenie kwoty pomocy do wypłaty o kwotę pobranej zaliczki w ramach wniosku o płatność ostateczną (w przypadku operacji realizowanej jednoetapowo).

(dowód: § 9 ust. 2 umowy przyznania pomocy nr (...)- (...)- (...) z dnia 8 sierpnia 2014 r. – k. 26)

Na mocy § 16 ust. 7 przedmiotowej umowy, zabezpieczeniem właściwego wydatkowania wypłaconej zaliczki oraz warunkiem jej wypłaty było ustanowienie gwarancji odpowiadającej 110% kwoty zaliczki. Zgodnie zaś z brzmieniem § 16 ust. 8 umowy ww. gwarancja miała być zobowiązaniem neodwołałym, bezwarunkowym i bezzwłocznym do zapłaty na rzecz powoda ARiMR każdej kwoty do maksymalnej wysokości kwoty gwarantowanej na pierwsze pisemne

żądanie zawierające oświadczenie powoda, że (...) K. nie wywiązała się ze zobowiązań wynikających z uczestnictwa w mechanizmie Wspólnej Polityki Rolnej w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013.

(dowód: § 16 ust. 7 oraz ust. 8 umowy przyznania pomocy nr (...) - (...) - (...) z dnia 8 sierpnia 2014 r. – k. 36)

W związku z niezłożeniem w ww. terminie przez (...) K. kompletnego wniosku o płatność ostateczną i nierozliczeniem zaliczki, pismem (...) (znak (...) (...) - (...)) z dnia 15 października 2015 r. oraz pismem (...) (znak (...) (...) - (...)) z dnia 16 listopada 2015 r. ARiMR wezwała (...) K. do złożenia uzupełnień, wyjaśnień oraz do poprawienia wniosku o płatność ostateczną.

(dowód: pismo (...) z dnia 15 października 2015 r. – k. 55-58; pismo (...) z dnia 16 listopada 2015 r. – k. 59-61v.)

Pomimo dwukrotnego wezwania (...) K. nie dokonała wymaganego uzupełnienia, nie przesłała stosownych wyjaśnień oraz nie poprawiła przedmiotowego wniosku o płatność ostateczną.

(okoliczność bezsporna)

W związku z koniecznością weryfikacji kompletności i poprawności złożonego przez (...) K. wniosku o płatność ostateczną, powód ARiMR dwukrotnie, w dniach 12 listopada 2015 r. oraz 24 listopada 2015 r. podjął próbę przeprowadzenia kontroli w miejscu realizacji inwestycji. Pomimo prawidłowego zawiadomienia o zamiarze przeprowadzenia kontroli, nie doszła ona do skutku z powodu braku obecności przedstawiciela (...) K., co stanowiło naruszenie postanowień zawartych w § 5 ust. 1 pkt 4e przedmiotowej umowy.

(dowód: notatka służbowa z dnia 13 listopada 2015 r. – k. 62; pismo powoda z dnia 30 listopada 2015 r. – k. 64; raport z czynności kontrolnych – k. 65-66v.)

Pismem (...) znak (...) (...) - (...) z dnia 18 grudnia 2015 r. powód ARiMR wezwał (...) K. do zwrotu, w terminie 14 dni od dnia otrzymania ww. pisma, kwoty wypłaconej zaliczki wraz z odsetkami. Rzeczony pismo zawierające m.in. wezwanie do zwrotu środków wypłaconych tytułem zaliczki zostało skutecznie doręczone (...) K. w dniu 12 stycznia 2016 r.

(dowód: pismo powoda (...) z dnia 18 grudnia 2015 r. wraz z dowodem doręczenia ww. pisma beneficjentowi – k. 67-68v. oraz k. 70)

(...) K. nie dokonał zwrotu zaliczki wraz z odsetkami w wyznaczonym przez ARiMR terminie, tj. do dnia 26 stycznia 2016 r. Wobec nie wywiązania się przez beneficjenta z zobowiązań wynikających z ww. umowy, a tym samym nie wywiązania się ze zobowiązań wynikających z uczestnictwa w mechanizmie Wspólnej Polityki Rolnej w ramach Projektu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013, którego wykonanie zabezpieczała udzielona przez pozwanego gwarancja zwrotu zaliczki nr (...) z dnia 7 sierpnia 2014 r. oraz nie dokonania zwrotu tej zaliczki – powód ARiMR wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 5.534.880,18 zł (pięć milionów pięćset trzydzieści cztery tysiące osiemset osiemdziesiąt złotych i osiemnaście groszy), na którą to kwotę składała się wypłacona (...) K. zaliczka w kwocie 5.031.709,25 zł (pięć milionów trzydzieści jeden tysięcy siedemset dziewięć złotych i dwadzieścia pięć groszy) wraz z odsetkami naliczanymi od dnia 12 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty ww. kwoty zaliczki.

(dowód: gwarancja nr (...) z dnia 7 sierpnia 2014 r. – k. 72-72v.; aneks nr (...) do gwarancji ubezpieczeniowej zwrotu zaliczki nr (...) z dnia 7 sierpnia 2014 r. – k. 73; wezwanie do zapłaty z dnia 28 stycznia 2016 r. – k. 74-74v.)

Pismem z dnia 26 lutego 2016 r. pozwany odmówił powodowi ARiMR wypłaty żądanej kwoty z umowy gwarancji z uwagi na okoliczność, iż żądanie wypłaty nie spełniało wymogów formalnych wynikających z treści umowy gwarancji, tj. w treści pisma powoda brak jest oświadczenia, iż wnioskodawca odmówił zwrotu zaliczki.

(dowód: odpowiedź na wezwanie do zapłaty na podstawie ubezpieczeniowej gwarancji zwrotu zaliczki nr (...) – odmowa wypłaty – k. 75-79)

Powyższy stan faktyczny został przez Sąd ustalony na podstawie dowodów z dokumentów złożonych do akt niniejszej sprawy, które to dokumenty Sąd uznał za wiarygodne, albowiem ich autentyczność nie została zakwestionowana przez strony, a ponadto Sąd nie znalazł podstaw do ich podważenia z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie było zasadne i jako takie podlegało uwzględnieniu w całości.

Roszczenie powoda było w istocie rzeczą roszczeniem o zwrot wypłaconych środków w ramach umowy przyznania pomocy, wobec nie wykonania zobowiązania przez beneficjenta (...) K., skierowanym do ubezpieczyciela, który udzielił gwarancji ubezpieczeniowej.

Umowa gwarancji ubezpieczeniowej jest czynnością prawną, której treść jest kształtowana wolą stron w ramach zasady swobody umów wynikającej z art. 353¹ k.c. Stronami przedmiotowej umowy są gwarant (zakład ubezpieczeń) oraz gwarantariusz (beneficjent gwarancji). Na podstawie umowy gwarancji gwarant zobowiązuje się zapłacić gwarantariuszowi świadczenie pieniężne w postaci sumy gwarancyjnej w przypadku wystąpienia wypadku gwarancyjnego. Umowie gwarancji ubezpieczeniowej, podobnie jak w przypadku umowy gwarancji bankowej, towarzyszą zazwyczaj dwa dodatkowe stosunki prawne, tj. stosunek podstawowy pomiędzy dłużnikiem a wierzycielem (beneficjentem gwarancji) oraz umowa zlecenia gwarancji ubezpieczeniowej, zawierana pomiędzy dłużnikiem ze stosunku podstawowego albo osobą trzecią i zakładem ubezpieczeń (gwarantem).

Ze stosunku podstawowego wynika obowiązek udzielenia wierzycielowi gwarancji ubezpieczeniowej, której celem jest zabezpieczenie wykonania zobowiązania dłużnika ze stosunku podstawowego. Wykonanie obowiązku udzielenia wierzycielowi zabezpieczenia przez ustanowienie gwarancji ubezpieczeniowej następuje poprzez zlecenie przez dłużnika ze stosunku podstawowego albo osobą trzecią – udzielenia gwarancji ubezpieczeniowej przez zakład ubezpieczeń. W wykonaniu tego zobowiązania gwarant, będący zakładem ubezpieczeń, zawiera umowę gwarancji ubezpieczeniowej z gwarantariuszem, a zarazem wierzycielem ze stosunku podstawowego (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 22 maja 2014 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1436/13).

W tym miejscu należy podkreślić, iż zobowiązanie wynikające z umowy gwarancji ubezpieczeniowej nie ma charakteru akcesoryjnego, nie jest więc zatem – mimo podobnej funkcji – szczególną postacią poręczenia. Nie jest to także odpowiedzialność typu odszkodowawczego wymagająca najpierw udowodnienia szkody i związku przyczynowego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 października 1995 r., II CRN 123/94). Istnienie i zakres samodzielnego zobowiązania gwaranta określa sama umowa gwarancji ubezpieczeniowej, przy czym gwarant płaci własny a nie cudzy dług (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2006 r., III CSK 25/06, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 233/09). Ma ono charakter zobowiązania samodzielnego, którego istnienie i zakres nie zależy od istnienia i zakresu innego zobowiązania, w szczególności zobowiązania dłużnika ze stosunku podstawowego. Nieakcesoryjność zobowiązania gwaranta powoduje, że wymagalność jego świadczenia powstaje po wezwaniu wystosowanym przez beneficjenta. Jest to zatem odpowiedzialność znacznie szersza niż np. odpowiedzialność wystawcy weksla – jej konstrukcja, wobec braku szczególnych uregulowań prawnych wyklucza możliwość podnoszenia zarzutów ze stosunku podstawowego, chyba że takie prawo daje gwarantowi sama umowa gwarancji.

Oceniając na tej podstawie umowę gwarancji ubezpieczeniowej zawartą w dniu 7 sierpnia 2014 r. pomiędzy pozwanym, a wnioskodawcą (...) K. należy stwierdzić, iż miała ona charakter bezwarunkowy i uzależniony od spełnienia czysto formalnych wymogów. Użycie w dokumencie gwarancyjnym, zawierającym postanowienia umowy gwarancji sformułowań, że gwarancja ubezpieczeniowa jest płatna na pierwsze żądanie albo że jest bezwarunkowa powoduje, że umowie tej nadano cechy zobowiązania abstrakcyjnego. Taka cecha gwarancji ubezpieczeniowej powoduje, że żadna ze stron umowy gwarancji ubezpieczeniowej nie może podnosić zarzutów nieważności *causae* bądź jej odpadnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2004 r., I CSK 102/03), niezależnie od tego czy przyczyny prawne powstania zobowiązania gwaranta upatruje się w umowie zlecenia gwarancji ubezpieczeniowej, czy też w treści stosunku podstawowego.

Zgodnie z przedmiotową umową gwarancji, maksymalna kwota gwarantowana wynosiła w niniejszej sprawie 5.534.880,18 zł, zaś zgodnie z pkt 3 gwarancji, ww. suma miała być wypłacona w terminie nieprzekraczalnym 30 dni od dnia otrzymania przez gwaranta żądania zapłaty. Jednocześnie żądanie to, zgodnie z treścią pkt 5 podpunkt 1 gwarancji winno zostać zgłoszone przed upływem terminu gwarancji, który w tym przypadku upływał z dniem 31 stycznia 2016 r., zgodnie z aneksem nr (...) do gwarancji. Tym samym, upływ terminu skutkowało wygaśnięciem uprawnienia do żądania przez powoda zapłaty.

Strona powodowa podnosiła, iż takowe żądanie zostało zgłoszone pozwanemu w dniu 28 stycznia 2016 r. Pozwany nie negował co prawda faktu otrzymania tego pisma, jednakże podnosił, iż jego treść nie spełniała wymogów formalnych wynikających z treści umowy gwarancyjnej, tj. nie zawiera oświadczenia, iż wnioskodawca odmówił zwrotu zaliczki. Zarzut pozwanego sprowadzał się tym samym do wykazania, iż zawartego we wskazanym piśmie stwierdzenia, iż beneficjent „nie dokonał zwrotu zaliczki” nie można utożsamiać z wymaganym postanowieniami gwarancji oświadczeniem, iż wnioskodawca „odmówił zwrotu zaliczki”. Tym samym, należało odpowiedzieć na pytanie, czy użyte w piśmie z dnia 28 stycznia 2016 r. stwierdzenie, iż (...) K. „nie dokonała zwrotu zaliczki” jest tożsame z wymaganym w pkt 1 gwarancji oświadczeniem, iż wnioskodawca „odmówił zwrotu tych środków”.

Udzielenie odpowiedzi na tak postawione pytanie wymagało dokonania wykładni zarówno właściwego postanowienia gwarancji, jak również oświadczenia powoda, dokonanej z uwzględnieniem wytycznych zawartych w art. 65 k.c. Biorąc pod uwagę dyspozycje zawarte w ww. przepisie Sąd stanął na stanowisku, iż treści pkt 1 gwarancji nie można interpretować jako wprowadzającego ściśle rozróżnienie pomiędzy „odmową zwrotu środków” oraz „nie dokonaniem zwrotu środków”. Tego rodzaju rozróżnienie nie wynika bowiem z żadnego dalszego postanowienia gwarancji, jak również nie jest w żaden sposób uzasadnione jej celem. Z punktu widzenia uprawnionego z gwarancji nie ma bowiem znaczenia to, czy niezwróceniu zaliczki towarzyszyło wyraźne oświadczenie o odmowie jej zwrotu, czy też żądanie zwrotu po prostu zignorowano. Przez „odmowę” należało zatem rozumieć po prostu niezwrócenie środków, co czyni zarzut pozwanego nieuzasadnionym.

Jednocześnie należy wskazać, iż domaganie się przez pozwanego, aby oświadczenie woli zostało złożone z użyciem ściśle określonych słów sprowadzało relacje stron do poziomu procesu formułkowego, co pomijało bowiem dyspozycje wynikające z przywołanego już powyżej przepisu art. 65 § 1 k.c., dopuszczającego dokonywanie wykładni oświadczeń woli z uwzględnieniem chociażby okoliczności jej złożenia. W tym zaś przypadku nie powinno ulegać wątpliwości, iż pismo powoda z dnia 28 stycznia 2016 r. zostało złożone w celu uzyskania świadczenia z gwarancji. Co więcej, w samej treści pisma zostało zawarte wyraźne wskazanie, iż beneficjent został wezwany do zwrotu tej zaliczki, ale jej nie zwrócił. Odmowa zadośćuczynienia żądaniu zawartemu w wezwaniu do zapłaty, niezależnie czy wyrażona wyraźnie, czy w sposób dorozumiany przez przemilczenie, jest równoznaczna z odmową zapłaty, nawet jeżeli nie napisano tego wprost. Stwierdzenie to jest zgodne z rozumieniem zapisów umowy gwarancji przedstawionym przez pełnomocnika pozwanego na rozprawie 18 maja 2017 r. Wskazał on, że sytuacji biernego zachowania wnioskodawcy, opisanej w wezwaniu do zapłaty, można nadać znaczenie, że odmówił on zapłaty (zapis protokołu rozprawy 00:14:24 – 00:15:13).

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał, iż pismem z dnia 28 stycznia 2016 r. powód złożył skuteczne żądanie wypłaty kwoty 5.534.880,18 zł wynikającej z gwarancji udzielonej przez pozwanego na podstawie umowy z dnia 7 sierpnia 2014 r. Pozwany ubezpieczyciel był zatem zobowiązany do zapłaty tej kwoty w terminie wskazanym w pkt 3 gwarancji, tj. w ciągu 30 dni od otrzymania wezwania. Termin ten upływał zatem z dniem 27 lutego 2016 r., a co za tym idzie, w świetle art. 481 k.c. pozwany ubezpieczyciel pozostawał w opóźnieniu i obowiązany był do zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 28 lutego 2016 r.

Jeżeli zaś chodzi o zarzut pozwanego dotyczący samego sformułowania pozwu, w którym to strona powodowa wnosiła o orzeczenie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym, że pozwany ubezpieczyciel będzie zobowiązany do zapłaty dochodzonej przez powoda pozwem kwoty, to w ocenie Sądu zarzut ten był całkowicie nieuzasadniony. Strona powodowa ma bowiem prawo domagać się zapłaty, a wskazanie formy, w jakiej miałoby to ewentualnie nastąpić (w tym przypadku poprzez wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym), w żaden

sposób nie wpływa na inną ocenę tego żądania niż jako żądania o zapłatę określonej kwoty z konkretnie określonymi odsetkami.

Ponadto, w ocenie Sądu nie istniały również podstawy do tego aby stwierdzić, że pełnomocnictwo udzielone p.o. (...)ARiMR M. R. w dniu 26 stycznia 2016 r. nie umocowywało go do skutecznego zgłoszenia żądania wypłaty określonej sumy pieniężnej z tytułu gwarancji. Pełnomocnictwo udzielone ww. pracownikowi powodowej Agencji miało bowiem w ocenie Sądu odpowiednio szeroki zakres umocowania, aby uznać, że M. R. był umocowany do złożenia w imieniu powoda pisma z dnia 28 stycznia 2016 r. stanowiącego wezwanie pozwanego do zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. jest stroną przegrywającą w całości proces, albowiem roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości. Oznacza to, że na pozwanym spoczywa obowiązek zwrotu na rzecz powoda całości poniesionych przez niego kosztów procesu, na które składa się w niniejszej sprawie opłata od pozwu w kwocie 100.000 zł oraz koszt zastępstwa procesowego w kwocie 14.400 zł, co przekładało się na kwotę zasądzoną przez Sąd w pkt II wyroku.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy w oparciu o wskazane przepisy orzekł jak w sentencji wyroku.